

stejně rodiny, a mám všechno pod kontrolou, vím, že neudělám stejné chyby.

PLAYBOY: Co byste udělal jinak?

THORNTON: Byl bych pořád relativně chudý. Stal bych se slavným v hudbě ještě jako teenager. Nemusel bych být zrovna Beatles, ale lidi by mě respektovali. Pár věcem bych se vyhnul – některým nemocem a některým manželstvím. A přál bych si, aby táta žil déle, abych se mohl vrátit a znovu s ním mluvit. To by změnilo jeho názor na sebe sama. Měl velký potenciál, ale neuměl ho využít.

PLAYBOY: Kolik mu bylo let, když zemřel?

THORNTON: 44 nebo 45. Byl hasičem na torpédoborcích. Máma pořád žije, je jí 83 let.

PLAYBOY: Vy jste po ní?

THORNTON: Téměř ve všem. Dcera mi říká Marlin. To je rybí táta ve filmu Hledá se Nemo. Má pořád strach o svého syna a nenechá ho jít ven a volně plavat. Máma a já jsme stejní – úzkostliví pesimisté. Je to zajímavé, protože úzkost necítím, jediné když točím.

PLAYBOY: Takže jste vždy tužil, že se stanete hercem?

THORNTON: Ne. Chtěl jsem hrát baseball za St. Louis Cardinals. Pak jsem se zranil a to mě poslalo jiným směrem. Na střední škole se mi líbily holky, které chodily do dramatických kroužků. S holkami mi to šlo, se školou už hůř. Navíc jsem byl dyslektik. Pak mi jednou jedna profesorka řekla, že to mám zkusit, a navíc nebudu muset párkrát na matiku. Tak jsem šel. Nikdy na to nezapomenu.

PLAYBOY: Byl jste na škole paříč?

THORNTON: Dělali jsme všechno. Drogy, pití, sex. Nikdo neznal AIDS, takže jsme byli v pohodě. Nejhorší hrozbou byla kapavka, ale to se šlo k doktorovi, šup tam ampicilin, a žili jsme dál.

PLAYBOY: Jak dlouho to trvalo?

THORNTON: Ono se to rychle přejí, aspoň u mě to tak bylo. Já byl spíš typ na tlumící drogy. Po prvních experimentech mě drogy už nezajímaly. Ani tráva. Asi jsem na ni alergický. Když si dám jointa, mám pocit, že mě honí FBI. Ale když to ještě byla sranda, byla to fakt sranda.

PLAYBOY: Jak jste se dostal do L. A.?

THORNTON: Měl jsem kamaráda, Toma Eppersona, který se stěhoval do Kalifornie, aby se stal scenáristou. Řekl mi: „Hele, byli jsme spolu v dramatickém kurzu, ne? Proč se nestaneš hercem?“ Tak jsem šel

a dělal všechno. Telemarketing a tak. Určitě jsem nečekal, že bych se stal hvězdou. Dostal jsem roli v Matlockovi a další šťěky. A bavilo mě to. Potom jsme s Tomem napsali One False Move a to se líbilo i kritikům i divákům. Vymýšleli jsme to pro sebe. Třeba i Smrtící bumerang.

PLAYBOY: Jaký máte pocit, když se na Smrtící bumerang díváte dnes?

THORNTON: Stejný jako poprvé. Režiroval jsem to jakoby v sebeobraně, abych zachránil něco, co jsem napsal. Nechtěl jsem být režisér. Pořád mi to vyrazí dech. Lidi za mnou chodí dodneška – po víc než dvaceti letech – a dělají ten zvuk „mmm-hmm“ hlasem mé postavy z toho filmu. Je to pro mě neskutečná čest.

PLAYBOY: Říkal jste, že když Martin Scorsese viděl první sestřihy toho filmu, předpokládal správně, že za něj dostanete Oscara. Ale řekl také, že potom už nikdy nezažijete tu svobodu, abyste mohl udělat nějaký film přesně, jak vy chcete. Měl pravdu?

THORNTON: Samozřejmě že měl. Tak to prostě v Hollywoodu chodí. Když se do toho zamíchají chlápci v oblecích, je to tak. Milují, jak jste originální. Zbožňují ten svérázný styl. „Budete ohromný!“ A když podepíšete smlouvu, začnete všechno dělat úplně jinak.

PLAYBOY: Celou kariéru se pohybujete mezi nezávislými filmy a kasovními trháky. Proč?

THORNTON: Začal jsem v nezávislých filmech. Mohl jsem hrát charakterní roli nebo hlavní roli, protože jsem jako charakterní herec začínal a publikum mi to dovolilo. Klukům, kteří byli dívčími idoly, jako třeba Tom Cruise, diváci nedovolí hrát extrémní postavy. Oni by je určitě chtěli hrát, a je mi jich líto. I když Tom byl skvělý ve filmu Rain Man s Dustinem Hoffmanem. Když chcete dneska natočit nezávislý film, dostane se k malému distributorovi, nedají vám na něj téměř žádné peníze a chtějí, aby v něm hrálo aspoň sedm velkých hvězd. Takže nakonec obsadí herce, kteří se na dané role nehodí. Jakmile se nezávislý film dostal na tihle scestí, skončil. Dnes je tou správnou cestou kabelová televize, což je skvělý formát pro nezávislý film, protože můžete točit osmi- až desetihodinové filmy formou minisérií. To je vlastně Fargo.

PLAYBOY: Jste spokojený se svou kariérou?

THORNTON: Nikdy jsem netušil, že budu hrát ve filmu, natož pak v některých z nejlepších filmů posledních desetiletí. Pro mě je to zázrak. Filmy jako Ples přišer, Pevnost Alamo, Světla páteční noci a další. Pak jsou tady věci, které bych si byl přál dělat. Měl jsem hrát hlavní roli v posledním filmu Roberta Altmana, než zemřel. To mě moc mrzí. Rád bych natočil film s Martinem Scorsesem. Vždycky jsem si taky přál pracovat s Woodym Allenem, Genem Hackmanem, Jackem Nicholsonem. Vždycky jsem si přál hrát vysokoskolského profesora. Hrál jsem už vojáka, teď můžu hrát generála,

třeba Eisenhowera. Jo, a to vás asi překvapí – rád bych udělal film s Bradem Pittem.

PLAYBOY: To by byla zajímavá podívaná.

THORNTON: No jo, šlo by nám to spolu báječně. Hráli bychom dvojici Jižanů, bankovních lupičů, v naší vlastní verzi jižanského thrilleru.

PLAYBOY: Vaše cíle?

THORNTON: Zrovna teď se všechno vyvíjí dobře. Jsem šťastný se svojí rodinou, spokojený se svou prací. Všechno dělám s nadšením, to je důležité. Necítím potřebu být součástí nějaké mašinerie. Mám svůj život a ten mi stačí. Dokud budu moct dělat věci, které jsou fajn a lidem se líbí, tak to bude hlavní cíl mého života.

Během dvou dnů v resortu Svatý Petr ve Špindlerově Mlýně v krásných Krkonoších proběhl již 4. ročník mimořádného klání týmů složených z hráčů koňského pola, kteří se do České republiky slétli z různých koutů světa. Tři polo teamy nesly názvy hlavních partnerů celého turnaje: team BOGNER, team ELAN a nesměl chybět ani team reprezentující organizátora celého turnaje „tailor made events“ agenturu PRESTIGE MODELS. Kromě turnaje v koňském polu se na akci podílela řada známých osobností. Denním programem provedla návštěvníky krásná Lenka Vacvalová, večerní program skvěle uvedla Eva Decastelo a také nesměly chybět krásné zpěvačky, slovenské duo Twiins a účastnice Superstar zpěvačka Kristie. Módní přehlídky během celé akce zpestřily program a to jak díky krásným modelkám, vítěžkám soutěže LOOK BELLA, České Miss 2014 Gabriele Frankové, tak i díky módním značkám jako Bogner, Neonky Nely Slovákové i luxusní spodní prádlo Wersa a sourozenecké návrhářské duo Poner.

Na viděnou ve Špindlerově Mlýně za rok! Bude to již po páté, co budou Krkonoše hostit tuto celoevropsky výjimečnou, nejenom sportovní, ale i společenskou událost.

CZECH SNOW POLO MASTERS

3. - 4. února 2017

Skiareál Špindlerův Mlýn - Svatý Petr

BARTONČÍK & BARTONČÍK
ADVOKÁTNÍ KANCELÁŘ

MINISTERSTVO ZEMĚDĚLSTVÍ

Turnaj Czech Snow Polo Masters 2017 se koná pod záštitou ministra zemědělství pana Ing. Mariana Jurečky, starosty města Vrchlabí a předsedy Svazku měst a obcí Krkonoše, Ing. Jana Sobotky, starosty města Špindlerův Mlýn, Bc. Vladimíra Starucha a také pod záštitou starosty města Trutnova Mgr. Ivana Adamce.

Svádíte jako Casanova?

Legendární milenec užíval pro svádění a sexuální hrátky deset triků, díky nimž se dámské korzety chvěly touhou. Apřítom – nos měl jako bambule, ustupující vlasy, odulý obličej a stužka na ohonu. Nic moc. Přes tento nezajímavý vzhled ještě žádný muž v historii neměl pověst skvělejšího milovníka. Značnou část ze 73 let svého života promiloval se šlechticemi, s herečkami, neteri kněze, dcerou sedláka, pěti sestrami (a jejich matkou), s transvestitou, s hrbatou ženou (která měla „rozkošně přemístěnou vulvu“), s nymfomankou a s dvěma jeptiškami. Schopnost okouzlit ženu a přimět ji, aby vám dala to, čemu Casanova říká „ta sladká věcička“, závisí hlavně na stylovosti a upřímnosti. Na rozdíl od fiktivního Dona Juana nebo markýze De Sada to nebyl sexuální predátor. Většinu svých žen hluboce miloval a ony zbožňovaly jeho. Prožívaly s ním mnohočetné orgasmy, a to, že vůbec pomyslel na jejich uspokojení a rozkoš, ho výrazně odlišuje od jiných mužů. A jeho deset zásad? Tady jsou...

1. Udělejte něco mimořádného, aby se žena cítila výjimečná

Před zapovězenou večeří s řádovou sestřičkou si Casanova najal elegantní pětipokojový byt, šel jí naproti ke gondole, v bytě připravil pro dívku věci osobní hygieny. Měl to pod kontrolou.

A vy? Pravý Casanova se ujímá vedení. Má plán. Nemumlá: „A co bys teď jako chtěla dělat?“ Takže se chováte, jako kdybyste ji žádal o ruku (i když ji žádáte o něco pikantnějšího než manželství). Ženy velmi oceňují každé úsilí, a Casanova si to uvědomoval.

2. Intimita je sexy

Jeptiška musela chránit svou pověst a Casanova na to dbal. Jídlo podávané skrz okno ve zdi, intimita dávala ženě možnost být sama sebou.

A vy? Musíte vytvořit intimní atmosféru, kdykoli je to možné. Večeře při svíčkách, útulný stůl v restauraci. Neustále se během večera snažte navazovat kontakt. Ženě nemůžete složit větší kompliment, než když jí věnujete veškerou pozornost.

3. Ať vás obdivuje, když vy obdivujete ji

Byt pronajatý Casanovou byl plný zrcadel a svíček. Věděl, že krásná žena si ráda prohlíží sama sebe a cítí se tím ještě více sexy. Zrcadla, svíce a stříbro ženy okouzluje.

A vy? Pokud takovou atmosféru nemůžete napodobit, staňte se zrcadlem vy. Ať na vás vidí odraz své krásy. Co chvíli se na ni obdivně zadívejte a usmějte se. Ve vhodné chvíli ji zalichote – vyberte si rys, který není zřetelný na první pohled. Krásné ženy jsou zvyklé, že muži opěvují jejich půvab. Takový kompliment nebude účinný. Řekněte však krásné ženě, že je chytrá, a je vaše. Otevřený, rafinovaně vyjádřený obdiv má tajemnou příchut, která ženu okouzlí.

4. Zeptejte se, co si myslí

Casanova sváděl svou jeptišku dvě hodiny a většinu té doby pokládal otázky a pozorně naslouchal. V době, kdy se ženy ve srovnání s muži považovaly za podřadné, bylo takové chování mimořádně lichotivé. Choval se k nim jako k rovnocenným partnerkám a upřímně se zajímal o jejich pohled na svět.

A vy? Ženy považovaly Casanovu za okouzujícího, protože on považoval za okouzující je. Věřil tomu, že bez zajímavé konverzace není fyzická rozkoš přitažlivá. Ve chvíli, kdy začnete uvažovat o ženě jako o věci, přestáváte být Casanovou. On dával ženám pocit, že si jich váží kvůli něčemu jinému než tělu. Není obtížné přimět ženu, aby vyprávěla sama o sobě. Pokládejte jí přímé otázky a mlčte. Musíte to však myslet upřímně. Casanovův úspěch pramenil z jeho upřímného zájmu o ženy jako o lidské bytosti. Než si dovolil zabrousit kamkoli jinam, nejdřív se dotkl jejich srdce.

5. Vyvolejte mírně dekadentní atmosféru

Casanova toho večera nelitoval žádných výdajů. Večeře sestávala z osmi chodů podávaných po dvou. Řada z nich – ústřice, šampaňské, zvěřina, jeseter, lanýž, ovoce a sorbety – byla považována za luxus i jednotlivě, natož takto pohromadě. Casanova věděl, že po prvním hříšném ochutnání je mnohem snazší hřešit znovu.

A vy? Nabídněte dámě něco dekadentního. Může to být čokoládový lanýž v dárkovém balení nebo vanička smetanové zmrzliny, o kterou se podělíte. Hlavně ať je to nevázané – to způsobí průlom v opevnění.

6. Ať se nabaží všechny její smysly

Casanova nechal být provonět mexickými amarylkami, o nichž byl přesvědčen, že mají afrodiziakální vlastnosti. Jako předkrm – ústřice a šampaňské. Vytvořil ovzduší opulentního luxusu, takže její vlastní prostopášnost jí připadala přirozená. Často a něžně se jí dotýkal, aby nezapomněla na pravý cíl večera. Casanova stimuloval všechny smysly své milenky, aby prožila intenzivní, erotikou a vzrušením nabitý večer.

A vy? Buďte pozorný vůči každému z jejích smyslů. Pusťte hudbu jako kulisu, lehce se dotýkejte jejích zad, abyste ukázal směr, nalijte jí šampaňské. Všechny smysly jsou jako motor, který je třeba zahřát na provozní teplotu.

7. Vychutnejte si chvíle očekávání

Fakt, že řadra dámy zakrývá jen průsvitná košilka, dokázal sice Casanovu maximálně rozpálit, ale přesto se na ni nevrhl jako zvíře. Dokázal být trpělivý. Věděl, že když dosáhnete uspokojení příliš rychle, nemůžete si ho beze zbytku užít. Chvilky očekávání často představují polovinu zážitku.

A vy? Předehra neprobíhá pouze v ložnici třicet vteřin před pohlavním stykem. Je to věc organická. Může trvat celý den. Strčte jí do kabelky papírek s poznámkou, jak moc se na večer těšíte. Zavolejte jí do práce. Když se setkáte, vezměte ji za ruce a něžně polibte na rty – očekávání vzroste. A hlavně nechte večeru přirozené tempo. Když jste spolu, nikam nespěcháte.

8. Buďte hravý

Pokrm a nápoje, kterým Casanova dával přednost, byly sexuálně dvojnásobné. Kypré ústřice, výběr vín, šťavnaté divoké husy, měkké sýry, zralé ovoce... Líbilo se mu, když si ženy vkládaly tyto pochutiny do úst. A byla to příležitost k hrátkám. Třeba kluzká ústřice, která spadla na bujná řadra, a on ji mohl vysrknout. Casanova věděl, že sex skýtá dospělým příležitost ke hře.

A vy? Ať jíte v restauraci, nebo doma, vyberte si něco provokativního, o co se můžete podělit. Dejte si talíř mezi sebe a ochutnávejte. Jezte rukama. Krmte se navzájem. Jídlo není zdaleka tak vážná záležitost, jak si každý myslí. Snažte se, aby večer byl hravý.

9. Využijte každé situace

Casanova byl oportunista. Toulal se z jedné země do druhé, jeho povolání byla směšně různorodá (byl knězem i pasákem). Byl to vyznavač daného okamžiku. Jednou se třeba při zlé bouři ocitl v kočáře se ženou sedláka, která mu skočila do klína při jednom zvláště hrozivém hromobití. A co myslíte, že udělal?

A vy? Pokud se večer nevyvíjí podle vašich představ, nepodléhejte tomu. Poslouchejte osud a běžte, kam vás vede. Sebedůvěra a odvaha, kterou tak prokazujete, jsou samy o sobě přitažlivé.

10. Překvapte ji dárkem

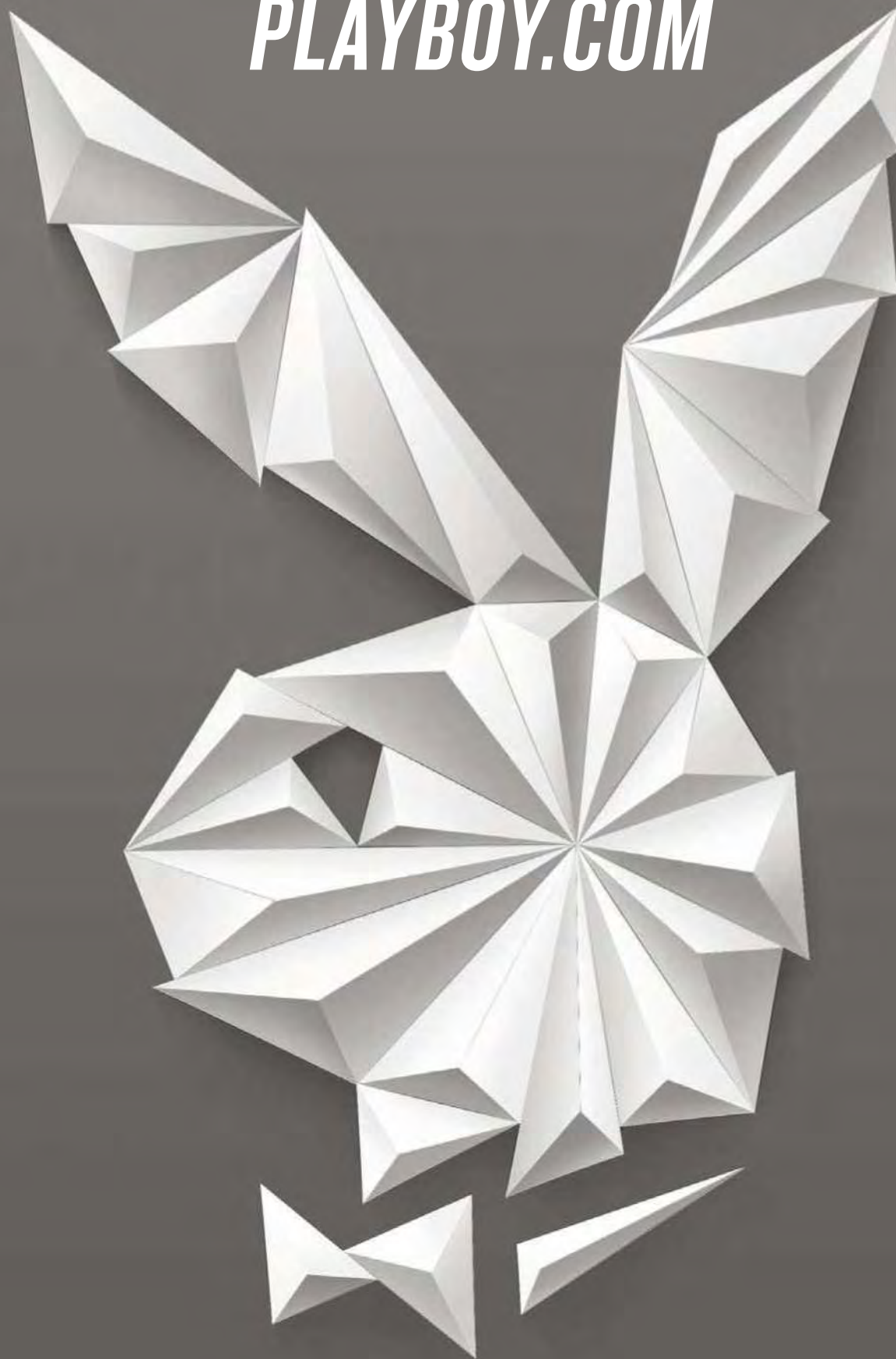
Po večeři se Casanova se svou dámou odebral do výklenku, kde jí ve světle svíci daroval nádhernou krajkovou noční čepičku. Byla to poslední promyšlená rána z milosti. „Řekla mi, abych se šel svléknout do vedlejší místnosti, a slíbila, že mě zavolá, jakmile bude v posteli. Trvalo to jen dvě minuty,“ píše Casanova.

A vy? Ženy milují nečekané dárky. Ty vaše by měly být spíš osobní než módní, menší než větší, bláznivé, nikoli vážné. Něco, co dokáže ocenit jen ona. Casanova měl dar zjistit, co ženám poskytne největší uspokojení. Jeho dary ukazují na velkou míru kreativity a ohleduplnosti. A to nejdůležitější – předání dárku načasujte na kruciólní chvíli večera, když už zbývá jen jeden evidentní způsob, jak vám může vyjádřit vděčnost, Casanova! ■

Giacomo Casanova

**Když ti žena přibouchne dveře před nosem,
určitě ti nechá pootevřené okno.**

CHECK OUT THE NEW
PLAYBOY.COM

YOU'RE WELCOME.

„Dáme ještě jednu!“

„Ne, máš dost!“

„Ale já chci dát ještě jednu.“

„Ne, máš dost, ani jednu!“

Možná vám tato konverzace připomíná debatu mezi štamgastem a hospodským, ale je to hovor mezi mistry světa ve snowboardingu a účastníci Světového poháru ve sjezdovém lyžování Ester Ledeckou (1995) a jejím lyžařským trenérem Tomášem Bankem. A pod termínem „jedna“ se skrývá prodloužení tréninku. „Většinou to dopadne tak, že si jednu tréninkovou jízdu nakonec přece jen vyargumentuji,“ směje se Ester, mladá úspěšná dáma, která ze všech možných sportů nevyzkoušela snad jen curling a šachy. Ale na obojí prý dojde, času je dost.

01. Po chodbě pobíhala nějaká paní a vašemu manažerovi kladla na srdce, abyste smrkala a pila...

Ta paní je moje maminka, včera jsme přejížděli ze Švýcarska a dostavila se pověstná rýmička. Takže má o mě starost...

02. Maminka je tudíž nejspíš členkou vašeho týmu.

Přesně tak. Maminka dokonce zastává funkci head managera, jezdí se mnou od dob mého dětství a doprovázela mě snad na každý závod s výjimkou zaoceánských, protože má problém s létáním. Sice mě nikdy netrénovala, vždycky jsem měla vlastního trenéra, ale jinak má věci pevně pod kontrolou.

 20 OTÁZEK

text PETR BOŠNAKOV foto SPORT INVEST A ONDŘEJ PÝCHA

Ester Ledecká

Nedělejte ze mě prosím hvězdu

03. Prožívá vaše závodění, nebo je spíš zklidňujícím elementem?

Maminka je v tomto směru absolutně v pohodě. Zastává názor, že když člověk dělá to, co ho baví, vždycky to nakonec dobře dopadne. Nikdy mě do něčeho nenučila, za což jí budu celý život vděčná.

04. Na olympiádě v Riu získala čtyři zlaté medaile vaše takřka jmenovkyně Katie Ledecká. Neptají se vás lidé od té doby, kde jste se naučila tak dobře plavat?

Ještě ne, ale já Katie zpovzdálí sleduji. Musím ji pochválit, dělá čest slavnému jménu. Zatím k žádnému kontaktu nedošlo, ale co není, může být. Jak říkám, zatím jsem s ní spokojená, snad si to nepokazí.

05. Když jsem si vás „rozklikl“ na internetu, vyskočil na mě titulček: „Z Ester jsou všichni hotoví.“ Pak jsem se dočetl, že z vás byli hotoví na akci výrobce lyží Atomic, jehož jste tovární jezdkyň. Co jste tam prováděla?

Neprováděla jsem tam vůbec nic, ale nejspíš vzhledem k tomu, že kombinuji na úrovni světových pohárů snowboard a lyže, jsem pro novináře jakýmsi exotem, zjevením. Seběhlo se to všechno rychle, najednou jsem se stala továrním jezdce Atomicu, stála vedle Mikaely Shiffrin a Marcela Hirschera a novináři dost dobře nevěděli, kam mě mají zařadit.

06. Co znamená být továrním jezdce velkého výrobce lyží?

Z mého hlediska jen a pouze výhody. Lyže Atomic jsem považovala za skvělé dávno předtím, a proto jsem na nich vždycky jezdila. A když už jsem měla lyže, pochopitelně jsem fandila jezdce Atomicu, mým velkým idolem byl právě Marcel Hirscher. Z pozice továrního jezdce dostanu k testování tolik lyží, o kolik si řeknu. Taký můžu testovat během sezony, nemám problém s výměnou pomalých lyží za rychlé. Budu mít nejlepší možný materiál, což se rovná velkému posunu.

07. Jste ráda, když jsou z vás všichni hotoví?

Věřte mi, že až na docela úzký kruh lidí z mého nejbližšího okolí, na kterých mi opravdu záleží, je mi docela jedno, jestli jsou ze mě všichni hotoví, nebo ne. Moc si toho nevšímám. Na akci v Rakousku byl nějaký agent, který neustále sledoval

a vyhodnocoval sílu potlesku u jednotlivých závodníků, ale já takové věci vůbec neřeším. Přestože jsem snad ve sportu už něco málo dokázala, měla jsem velkou radost, že najednou jako, doufejme, perspektivní sjezdkařka můžu stát mezi opravdovými hvězdami. V té chvíli mi to úplně stačilo ke spokojenosti.

08. V již zmiňovaném textu jste říkala, že byste měla problém zajít si za Mikaelou Shiffrin pro autogram. Proč ten stud a bázeň? Jste mistryně světa, vítězka světového poháru.

Nevím. Asi je to tím, že jsem měla vždycky respekt k lidem, kteří něco dokázali, a Mikaela Shiffrin je výjimečná lyžařka. Pozorovala jsem ji na tiskovce, bylo vidět, jak je na rozdíl ode mě mediálně „obouchaná“. Ve srovnání s ní jsem samostatná, nikam se moc necpu. Možná mi to nebudete věřit, ale nechodím na party a ještě nikdy jsem nebyla opilá. I když po vítězství na mistrovství světa jsem musela na dopingovou kontrolu, bylo strašně pozdě a já pořád nebyla schopna odevzdat požadovaný vzorek. A tak jsem během půl hodiny vypila snad tři litry vody. Po tom jsem se motala úplně stejně, jako kdybych do sebe nalila pět piv.

09. Projížděl jsem si na internetu jeden váš chat a dospěl k závěru, že na to, kolik vám je, máte docela britký smysl pro humor.

Opravdu? To já nevím, posouzení nechám na vás. Od přírody se snažím nebrat věci smrtelně vážně, vyžívám se v nadsázce. Taky si myslím, že nemám problém dělat si legraci sama ze sebe. Hlavně po ránu se směju sama sobě docela často. Když se nad tím teď zamyslím, většinou si dělám srandu sama ze sebe, protože ve svém okolí nenacházím nikoho tak legračního.

10. Jste mistryně světa, celebrita, najednou jsou kolem vás lidi, které byste jinak asi nemusela. Jak těžké je se s tím srovnat?

Nedělejte ze mě prosím hvězdu. Jsem ráda, že existují lidi, kterým stojím za to, aby kvůli mně přijeli na závody nebo si pustili televizi. Nechci, aby to vyznělo jako fráze, ale opravdu si toho strašně vážím. Ti lidi mě ženou dopředu, díky nim mám sponzory a prakticky celý život dělám to, co mě baví. Jsem typ člověka, který se snaží v první řadě s každým vyjít, nevyhledávám

konflikty. A pokud se už dostanu do situace, kdy usoudím, že se věci můžou vyvinout hodně nežádoucím směrem, nemám problém sebrat se a odejít.

11. Nespočívá výhoda snowboardingu v tom, že za jeho zrodem stála komunita lidí, kteří to moc neprožívali? Výsledky nebyly tím nejdůležitějším, když člověk spadl, tak se to moc neřešilo. Navíc vás mají všichni rádi...

No, tak tou poslední větou bych si ani jako nenapravitelná optimistka nebyla zas až tak moc jistá. Nejsem konfliktní typ, který by si systematicky budoval nepřátele, na druhé straně nemám problém se ozvat. A lidé jsou různí. Jako v každém druhu lidské činnosti se to taky na snowboardu nebo na lyžích někdy nepovede, člověk se pak dočte v novinách něco o protekční holce, která má slavného otce. Někteří lidé zřejmě umí žít dokonce s představou, že svah za mě sjede táta. Kromě toho snowboarding nebo lyžování nejdou řešit od stolu. V atletice je to jasné, stovka měří všude na světě sto metrů, běží se na tartanu. Může přšet nebo foukat vítr, ale v konkrétním okamžiku mají všichni závodníci stejné podmínky. Ve snowboardingu hraje velkou roli máza, sníh, to, jak je obrák postavený, profil kopce... Každému vyhovuje něco jiného, někdo má rád roviny, jiný prudší kopce. Konečný výsledek záleží na souběhu celé řady faktorů, které člověk neovlivní.

12. Co říkáte na názory průkopníků snowboardingu, podle kterých už to není moc „cool“, všude vládne komerce, peníze, po závodech se nejde do baru, ale na regeneraci...

Snowboarding se jako každý sport vyvíjí a je věcí každého, po jakou cestu se rozhodne. Nikomu nebráním, aby šel po závodech do baru, ale prostě vidím věci jinak. A věřte mi, občas je to velký boj. Ještě před časem jsem byla blázen do čokolády, teď si dám pár tabulek po závodech, a ještě kvůli tomu trpím lehkými výčitkami svědomí.

13. První olympijský vítěz ve snowboardingu Ross Rebagliati měl po vítězném obřím slalomu v Naganu pozitivní test na THC. Marihuany se prý nadýchal někde na večírku, nejdřív mu medaili vzali, pak mu ji vrátili. A vy na mě jdete s čokoládou.

Když jsem pak začala v osmnácti vydělávat na sebe a stále se rozrůstající tým, usoudila jsem, že nastal čas začít splácet dluhy.

Vítězství v posledním závodě roku 2016 v Cortině d'Ampezzo – vlevo, s trenérem Tomášem Bankem – uprostřed, v nové kombiněze à la superhrdinka od bratra Jonáše a s novým sponzorem na přilbě – vpravo.

Každý jsme nějaký. Kromě toho se mě snažíte vtáhnout do debaty o době skoro před dvaceti lety. Časy se mění, v tomto případě hodně rychle. A znovu říkám, že mě to baví. Jasně, vždycky nevyskočím ráno v šest z postele štěstím celá bez sebe, že můžu na rozcvičku, ale když už jsem na svahu a jedu dolů, cítím se skvěle. Nejspíš bych nedokázala dělat něco, co mě úplně nepohlí, jenom kvůli výsledkům. Určitě by to nefungovalo, protože jsem typ člověka, který dokáže podstupovat ta tréninková martýria, jenom když ví, že to má nějaký smysl.

14. Nikdy jste se netajila tím, že vás finančně podporovala rodina. Už jste přišla za otcem s tím, že byste mu něco splatila?

V roce 2015 jsem mu koupila k narozeninám kabriolet Ford Mustang. Na mém účtu se objevily nějaké peníze money, tak jsme se s mamkou dohodly, že mu za to koupím hezké auto. Táta mi strašně pomáhal, spolu s mámou mě podporovali, abych mohla dělat to, co dělat chci. Když jsem pak začala v osmnácti vydělávat na sebe a stále se rozrůstající tým, včetně vlastního fyzioterapeuta, o kterém jsem vždycky snila, usoudila jsem, že nastal čas začít splácet dluhy. A tátovi se to auto vždycky líbilo.

15. Určitě jste mu udělala radost. Na druhou stranu jeho kolega Paul McCartney kdysi koupil mamince dům a koně.

Třeba i na to dojde. Musím ale začít víc vydělávat. Asi bych měla něco koupit i mamince, určitě si to zaslouží.

16. V tom stále se rozšiřujícím týmu, který financujete, jste bossem? Samozřejmě po mamince...

Doufám, že si neděláte z maminky legaci. Jsem ráda, když tým spolupracuje, všechno funguje a nikdo vlastně neví, kdo je boss. Je pro mě strašně důležité, abych věděla, že lidi, kteří se pohybují v mém bezprostředním okolí, mě někam posouvají. A ještě musí být schopni vytvořit atmosféru, která mě baví.

17. Základem každého zlepšení by měl být spor v mezích dobré výchovy a zdravého rozumu. Spokojenost rovná se, alespoň podle mého názoru, zabíjác úspěchu.

To si nemyslím. A v mém týmu to určitě není tak, že si všichni sedneme a začneme se zahrnovat vzájemnými superlativy, přesvědčujeme se, jak jsme skvělí. Fungujeme tak, že když za mnou přijde trenér a vysvětlí mi, co všechno musím udělat, abych na kopci fungovala ještě líp, tak se s ním nehádám. Ale pak mu třeba řeknu, že z konkrétního pohybu nemám dobrý pocit. Trenér mi vysvětlí, že můj pocit pramení z předchozího stereotypu a pak, co začnou fungovat automatismy, to bude mnohem lepší...

18. Jako vzory uvádíte dědečka, hokejového mistra světa Jana Klápě, Jaromíra Jágra a Boda Millera. U dědečka to chápu, ale zatímco Jaromír Jágr je prototypem slušáka, Bode byl enfant terrible světového lyžování. Vaše dva vzory jsou jako voda a oheň.

Boda Millera sice neznám osobně, ale jako lyžař mě absolutně fascinoval. A při vši

úctě k Jardovi, kterého pro změnu osobně znám, je děda vzor číslo jedna a tak to zůstane.

19. Baví vás kick box. Máte chuť si občas do někoho praštit?

Baví mě strašně, bohužel o existenci tohoto sportu jsem se dozvěděla až loni na jaře. Předtím jsme se bavili s dědou o tom, že by nebylo od věci zapojit do přípravy nějaký bojový sport. Pak se objevil Petr Ondruš s tím, jestli si nechci vyzkoušet kick box. Na konci jsem se ho zeptala, kolikrát týdně má čas na pořádný trénink. Každopádně si o mně jako o kick boxerce nedělejte velké iluze. Zatím mlátím a kopu nekoordinovaně kolem sebe, nejspíš to vypadá docela legračně. O to víc mě to baví.

20. Opravdu posloucháte v jedenadvaceti letech The Rolling Stones?

Jasně! A nejen The Rolling Stones, ale taky ACDC. A berou mě kytaristi jako Jimi Hendrix, Eric Clapton. Moc jsem chtěla jít do Prahy na koncert ACDC, byla jsem zvědavá na to, jak budou znít s Axlem Rosem. Nakonec jsem ale musela na soustředění do zahraničí a nestihla to, takže šel brácha. Říkal, že to bylo docela dobré, jenže to postupně nějak ztrácelo na kouzle. Ale ACDC pro mě představují srdeční záležitost. Strašně se mi líbil jejich první zpěvák Bon Scott, Highway to Hell považuji za fantastickou desku. Pak přišel jako absolutně plnohodnotná náhrada Brian Johnson, který asi taky skončí. Na rozdíl od Scotta ho život rockera naštěstí nezabil. Je to velká škoda, vždycky si říkám, že takovým lidem by mělo být zakázáno stárnout a končit. Ale to se mi nejspíš nesplní. ■

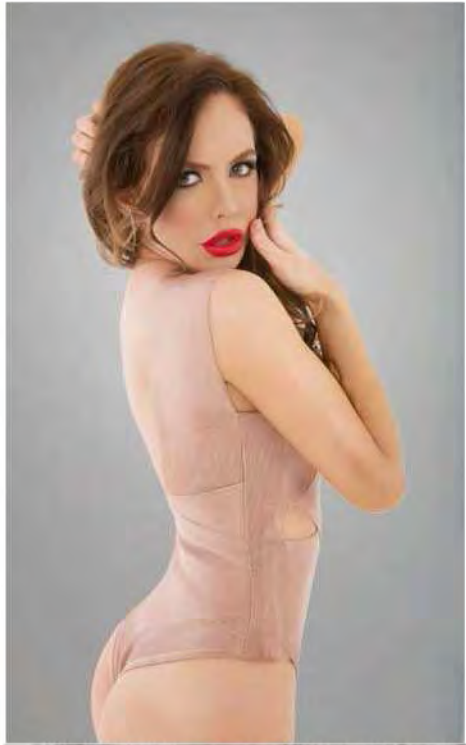
Yuliya

Lasmovich

Yuliya Lasmovich se přestěhovala z rodného Ruska do slunné Kalifornie, aby realizovala kariéru modelky a aby dosáhla svého vysněného cíle v herectví. A i když pro ni bylo ze začátku hodně těžké být tak daleko od domova bez rodiny a přátel, pomáhala jí víra v sebe samu a její umělecká vášeň překonat těžké chvíle odloučení. Yuliya za svého pobytu v Americe stihla spolupracovat už se spoustou úžasných kreativních profesionálů a výsledkem jsou titulky, jako Maxim, FHM, GQ, Esquire, Men's Health. Pracovala na různých projektech, jako je LA Fashion Week & BMW, hudební videa a další. My jí titulem Playmate a tímto pictorialem plníme další pomyslný stupínek v její zatím dobře se rozvíjející se kariéře glamour modelky...

PLAYMATE | BŘEZEN | YULIYA

Yuliya Lasmovich

NAROZENÍ: 20. 5. 1990

MÍSTO NAROZENÍ: Rusko

MÍSTO POBYTU: Los Angeles

VÁHA: 52 kg

VÝŠKA: 178 cm

MÍRY: 89–61–90 cm

Ambice: Mám spoustu projektů ve své kariéře modelky. Momentálně bych chtěla prorazit s hudebním videem a zkusit televizní show. Teď mě těší, že budu v nejvíc sexy časopise, za což českému Playboyi děkuji.

Mám ráda na mužích: Mám ráda inteligentní, romanticky založené muže, se kterými se cítím bezpečně a jsou ke mně milí.

Naopak nesnáším: Agresivní hlupáky.

Co mám ráda: Ráda cestuji a díky své práci jsem viděla spoustu krásných míst. Dokonce jsem před pár lety pobývala i u vás. Česko je krásná země.

Co nesnáším: Je toho hodně, ale nejvíc nesnáším lež a lidi, co nedrží dané slovo.

Hobby: Jsem hodně aktivní. Chodím do fitka, na jógu a ráda běhám. Kromě toho trochu píšu a momentálně dělám na knize.

Tajný sen: Mým největším je asi prožít jeden den jako James Bond.

Vysněná dovolená: Vždy jsem toužila navštívit Austrálii se spoustou krásných pláží a exotických zvířat.

Co dělá ženu sexy: Nejlepší se cítím, když na večeri mám na sobě černé spodní prádlo s punčochami pod krátkými šaty. Sexy žena je vždy přirozená!

Moje krédo: Nikdy se nevzdávat, navzdory situaci, jakkoliv je složitá!

MDŽ je sice prežitok, ale sex je večnej!

Muž se baví s Bohem:

„Bože, proč jsi udělal ženu tak krásnou?“

Bůh odpoví: „Abys ji miloval.“

„Ale, Bože,“ ptá se muž, „proč jsi ji učinil tak hloupou?“

„Aby ona milovala tebe!“

Pepíček vběhne do třídy pět minut po zvonění bez klepání.

Paní učitelka mu povídá: „Pepíčku, pěkně se vrať za dveře a vejdi ještě jednou, ale tak, jak by vešel například tvůj tatínek!“

„Miláčku,“ mračí se manželka,

„dneska jsi zase zapomněl na náš svátek.“

„To už zase byla Škaredá středa?“

Paní učitelka se ptá dětí ve škole, čím je tatínek,

načež Pepíček odpovídá: „Můj tatínek je prostitut.“

Paní učitelka říká: „Jak jsi na to přišel, Pepíčku?“

„On když jde ráno do práce, tak říká, tak už jdu zase do toho bordelu, a maminka říká, jo, jo, kdyby ty kurvy alespoň víc platily.“

„Miláčku, co mi dnes dáš k MDŽ?“ „Samozřejmě něco od srdce, zlato.“

„Hm... A nemohlo by to být spíš něco od Diora?“

Pepíček vyjde, za chvíli rozkopne dveře, vrazí do třídy a řve:

„Tak co, vy kurvy, nečekali ste mě, co?“

„Miláčku, už vím, co bych chtěla k MDŽ. Nový iPhone!“

„A něco splnitelnějšího by to být nemohlo?“

„No stačilo by mi, kdybys přestal chlastat.“

„A chceš k němu i autonabíječku a pouzdro?“

Žena je na návštěvě

u sousedky a slaví spolu MDŽ.

Koukají z okna a ona najednou vidí, jak se manžel vrací domů a nese kytku!

Povídá sousedce: „A jéje, to budu zase muset roztáhnout nohy...“

Sousedka se podiví a říká: „Vy doma nemáte vázu?!“

Přijde Pepíček ze

školy a povídá tatínkovi, že dostal pětku z matiky.

„Jak to?“ ptá se podrážděně otec.

„Nejdřív se mě učitelka zeptala, kolik je 3 x 2.“

A já jí povídám že šest,“ říká Pepíček.

„No to je správně,“ na to tatík.

„A pak se mě zeptala, kolik je 2 x 3,“ povídá Pepíček.

„Jakej je v tom kurva rozdíl?“ rozčilil se tatík.

„Přesně to jsem řekl,“ na to Pepíček.

Potkají se tři mladé slečinky ve výtahu (7, 10 a 15 let).

Sedmiletá se rozhlíží a povídá: „Jé, tady na stěně je jogurt...“

Na to jí desetiletá odpovídá: „To není jogurt, ale mužské sperma...“

Patnáctiletá se taky přidá do rozhovoru, natáhne prst, nabere, ochutná a povídá: „Ale nikoho z baráku!“

„Můžeš mi říct,“

křičí otec,

„jak je možné že jsi dostal trojku z mravů?“

„Kouřil jsem na záchodě,“ přiznává se synáček.

„Nelži, za to jsem já dostal dvojku!“

„No jo,“ brání se syn, „ale tys asi nepobil učitelku...“

Přijede šofér tiráku

do motorestu, objedná si jídlo a pití a s chutí se do toho pustí.

V tom přijedou tři chlapi na harleyích, usaděj se u něj u stolu a to jídlo mu snědí a pití vypijou. Šofér nic, zaplatí a odejde.

Ti chlapi si mezi sebou říkají: „Ten šofér byl buď pěcknej srab, nebo se neuměl prát.“

Zaslechne to čísník a přitaká jim: „Fakt byl nějaký divnej, a snad ani řídit neuměl. Teď zrovna venku přejel tři motorky.“

Když ti dám k MDŽ kytku, tak ti zvadne...

O ošklivém káčátku

U filmů se říká, že druhý díl skvělého kasovního trháku bývá zpravidla jen nastavovanou kaší, co za moc nestojí. Ve světě aut to tak úplně neplatí. Takové PORSCHE PANAMERA se stalo hitem, i když všichni včetně samotných autorů od začátku věděli, že moc krásy nepobralo. Bylo zajímavé, impozantní, neokoukané. Toť vše. Zbrusu nová druhá generace přijíždí s naprosto stejným konceptem sportovní limuzíny a přitom už zdálky vypadá o tolik lépe. Máme tušení, že tentokrát se druhý díl zatraceně povedl a motivace ke generačnímu omlazení bude silná.

Možná tomu zpočátku málokdo věřil, ale Porsche dokázalo úspěšně převést ducha legendárního sportáku řady 911 do SUV Cayenne i do sedanu Panamera. Její druhá generace měla od začátku jasný cíl – být hezčí než těžkopádná předchůdkyně, jejíž masivní pozadí připomínalo spíš selku než atletku, za kterou se vydávala. Designéři odvedli kus poctivé práce. Na první pohled identifikujete panameru a současně si okamžitě uvědomíte, že se vám líbí víc než dřív. Na zádi ubylo plechu, boční okna jsou protažena o dost dál a štíhlá světla ve stylu současné devětsetjednáctky dávají autu úplně jiný šmrnc než původní kapky. Stačilo docela málo a velké porsche je teď nečekaně sexy.

Obrovskou proměnou prošlo pracoviště řidiče. Palubní deska je nižší a klade velký důraz na horizontální linii. Tomuto efektu napomáhá i mnohem širší kaplička pěti přístrojů a obrovská dotyková obrazovka s úhlopříčkou 12,3 palce. Ta přináší zcela nový koncept menu a hlavně obsahuje i funkce, které dřív měly vlastní tlačítko. Třeba u Porsche dost otravný systém stop-start teď deaktivujete právě jen přes displej. Dotyková mánie pokračuje i na středovém tunelu, pár mechanických spínačů je tu v jasné menšině. Za absurdní považujeme ovládání prostředního výdechu ventilace, toho před voličem automatické převodovky. Zatímco u všech ostatních aut vezmete do prstů mřížku a nasměrujete proud vzduchu podle potřeby, v panamere se ponoříte do

menu klimatizace na obrazovce, vyberete příslušný výdech a směr foukání nastavíte ťukáním do obrazovky. Je to úžasně efektní, ale složitější postup už snad ani není možné vymyslet. To spíš tak pro pobavení, protože o tom samozřejmě panamera není.

Určitě nemá ambice srazit z trůnu luxusních sedanů houpavé koráby Mercedes třídy S nebo BMW řady 7. Spíš má být reprezentativní alternativou kupé 911, a proto by mělo hlavně parádně jezdit. A přesně tak tomu je. Zadní pozice nabízejí slušné, ale nikoli oslnivé pohodlí. Kdo tu hodlá trávit víc času, najde bezpochyby zalíbení v právě představené novince – prodloužené variantě Executive, která u první generace dost chyběla. My se ale pořád nemůžeme zbavit dojmu, že jediné místo, ze kterého si naplno vychutnáte všechny atributy značky Porsche, je za volantem. Řidičská pozice je fantastická,

ZÁKLADNÍ ÚDAJE **Porsche Panamera 4S Diesel**

Naftový osmiválec **4,0 l** se dvěma turbý

Výkon **310 kW (422 koní)**

Točivý moment **850 N.m**

Pohon **všech kol**

Automatická osmistupňová převodovka

Zrychlení z 0–100 km/h **4,3 s**

Maximální rychlost **285 km/h**

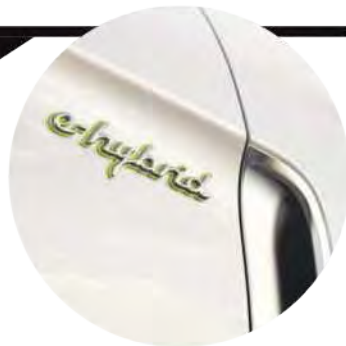
Spotřeba **6,7 l/100 km**

Základní cena **3 280 000 Kč**

Pro každého něco

Přestože je **Porsche Panamera** žhavá novinka a zdaleka ještě nebyly na trh uvedeny všechny varianty, už teď je na výběr z deseti různých modifikací – s pohonem zadních nebo všech kol, s krátkým či **dlouhým rozvorem**, benzin, diesel, případně dobíjecí **plug-in hybrid**, u kterého výrobce při maximálním využití elektrické energie proklamuje spotřebu 2,5 l/100 km.

**PANAMERA
V PRODLOUŽENÉM PROVEDENÍ**

se sedadlem pod zadkem a volantem v ruce jako byste se narodili.

Přestože je pětímetrová panamera pořádný kus auta, jakmile se dá do pohybu, rázem se pocitově zmenší na polovinu. Řídí se tak lehce, přesně a její pohyby vnímáte celým tělem. Zkrátka poctivý sporták, se kterým okamžitě souzníte.

Velkou část zážitku z řízení porsche dělá motor. A tady velmi záleží na konkrétní volbě. Třilitrový šesti- válec o výkonu 440 koní zaujme, osmiválcová Paname- ra Turbo 4.0/550 koní vám vyrazí dech. Hybrid je pro specifickou klientelu a námi zkoušený diesel zase pro pragmatiky, kteří si nelámou hlavu s předsudky a tradi- cemi. Od samého začátku nám naftový klokot k emblé- mu stuttgartské značky nesedí, ale co naplat – jede jako řas, baští střídme a vydatný akční rádius klientelu láká víc než surový výkon a nutnost neustále tankovat.

Nová dieselová panamera si pod kapotu nastěhovala čtyřlitrový osmiválec se dvěma turby, jehož 422 koní a 850 N.m dělá regulérní divy. Stovka za 4,3 sekundy? Žádný problém a navíc si budete připadat jako v bavln- ce. Způsob, jakým vás dokáže tenhle ropák zatlačit do sedačky, je vážně fascinující, byť postrádá trochu emocí. Ale ten zvuk... Vzhledem k postavení panamery by to chtělo luxusní ševal místo zřetelně dieselového chrapotu. Alespoň že reálná spotřeba kolem osmi litrů bezesbytku naplní očekávání, stejně jako jízdní vlast- nosti. Diesel se (zatím) nabízí výhradně s pohonem všech kol, takže o maximální trakci je postaráno za každého počasí a situace. Přikoupit si můžete adaptivní odpružení a také řízení zadních kol, které dá průjezdu zatáčkou nový rozměr.

Jízdně nemá panamera mezi luxusními koráby kon- kurenci, o tom není sporu. Byť třeba není ta nejkom- fortnější, ale spíš zdravě tužší. Hlavní je, že ať už letíte po německé dálnici, nebo se proplétáte klikatým Karl- štejnskem, za volantem si báječně užíváte. A tak to od porsche za 3,3 milionu chceme.

Vesmírná odlysea

Když máme pocit, že automobiloví designéři už vážně nemohou ničím překvapit, objeví se jako blesk z čistého nebe nějaká bomba. Aktuálně se nám dostala pod kůži TOYOTA C-HR. Kompaktní crossover, který je cokoli jen ne další svého druhu. Zvenku UFO, uvnitř UFO a jako bonus hybridní technika, která v případě japonské značky zas až tolik nepřekvapí, pro mnoho lidí má ale elektromotor na palubě pořád nádech futuristické exotiky.

Toyota má skvělou pověst, ale designově se dlouhá léta jaksi nemohla najít. Až na pár výjimek produkovala nemastná neslaná přibližovadla. Dnes se projdete po jejím

showroomu a nestačíte odrážet tu lavinu emocí. Korunu tomu nasadila žhavá novinka s trochu neosobním označením C-HR, což máme chápat jako Coupe – High Rider.

V automobilové hantýrce mu říkají kompaktní crossover, z čehož lze odvodit, že měří přes čtyři metry a kříží několik zavedených stylů. V tomto případě jsou na zvýšený základ SUV naroubovány dramatické křivky kupé. Všimněte si důmyslně maskovaných klik zadních dveří a prudce klesající zádě. Tohle auto frčí, i když stojí na místě. Na karoserii najdete neskutečné množství dílčích motivů, které se ale podařilo dokonale propojit a vytvořit umělecké dílo, za kterým si mohou lidé vykroutit krky.

Zvenčí vypadá C-HR jako kosmický modul a uvnitř jím tak trochu je. Atmosféra na palubě je navzdory solidní prostornosti docela stísněná, úzká okna a velké plochy čalounění dělají své. Modrý pás probíhající přes celou šíři palubní desky, její obklopující tvar a do prostoru trčící displej multimediálního systému, to je jen zlomek prvků, které po usednutí do interiéru upoutají pozornost svou jinakostí a zaryjí se hluboko do paměti.

Toyota C-HR dvakrát jinak

HYBRID

Benzinový čtyřválec **1,8 l** + elektromotor

Výkon **90 kW (122 koní)**

Pohon **předních kol**

Automatická převodovka

Zrychlení z 0–100 km/h **11 s**

Maximální rychlost **170 km/h**

Spotřeba **3,8 l/100 km**

Základní cena **629 900 Kč**

BENZIN

Přepíňovaný benzinový čtyřválec **1,2 l**

Výkon **85 kW (116 koní)**

Pohon **předních** nebo **všech kol**

Manuální nebo **automatická** převodovka

Zrychlení z 0–100 km/h **10,9 s**

Maximální rychlost **190 km/h**

Spotřeba **5,9 l/100 km**

Základní cena **489 900 Kč**

Autoři šli dokonce tak daleko, že do stropního čalounění nadělali efektní designové dolíčky a pohráli si také s plastickým povrchem výplní dveří. Zkrátka ať se podíváte kamkoli, objevíte nějaký nápad a hlavně nepřestane žasnout nad pečlivostí, s jakou je interiér postavený. Leckterý prémiový konkurent může závidět. A tím nás C-HR hodně baví.

Stejně tak pohodou, jaká z toyoty vyzařuje při jízdě. Podvozek pluje na poměry crossoverů hezky tiše, měkce tlumí nerovnosti a mrštné jízdní vlastnosti vzbuzující důvěru působí na hravou část řidičovy mysli.

Kroutíme si to serpentinami a úplně si pod kapotou dokážeme představit nějaký pěkně štavnatý motor. Sedláme ale hybrid, u kterého jsou vymazlené schopnosti podvozku příjemným bonusem, ale nikoli primárním cílem. Tím je samozřejmě nízká spotřeba, nicméně pojďme na chvíli opustit svět emocí a soustředíme se na technický grunt.

Když se po stisku startovacího tlačítka přístroje rozzáří typickou modří a ožijí všechny palubní funkce, kosmický koráb je připraven vyrazit, byť konvenční motor pod kapotou zatím pořád v klidu odpočívá.

O první metry jízdy se postará elektrika, a budete-li na plynový pedál něžní, chvíli to tak vydrží. Dokonalým prostředím jsou pro hybrid přepíňaná města. Ranní špičkou se dokáže prokousávat čistě elektricky, tedy

levně a ekologicky. Elektřina se pak do akumulátorů samočinně vrací při každém zpomalování a brzdění. Tenhle koloběh probíhá v útrobách našeho mimozemšťana naprosto přirozeně a neznatelně, takže vám po chvíli ani nepřijde, že by bylo něco jinak, než jste zvyklí. A tak korzujete městem, až zjistíte, že průměrná spotřeba snadno klesne i pod hranici pěti litrů.

Abyste na palubním počítači udrželi takto snové hodnoty i při jízdě po otevřených silnicích, chce to trochu sebekázně. Co nejvíc plynulosti, minimum předjíždění a zbytečného zrychlování. Přínos elektromotoru pak totiž klesá, spotřeba se posune do oblasti typické pro běžná benzinová auta a kouzlo mizí. Stejně tak ona příjemná cestovní pohoda, protože hybridní řetězec při razantní akceleraci nepřírozeně kvílí.

Chce si to tedy vás ujasnit priority. Uvědomělý řidič pohodář bude z hybridu nadšený, divočejším povahám bychom doporučili klasiku – přeplňovanou dvanáctistovku, pro kterou se navíc nabízí i verze s pohonem všech kol. Ať už se rozhodnete jakkoli, těšte se na parádní úlet. C-HR vám bude dělat radost svým vzhledem, luxusním interiérem i bohatou výbavou, ve které najdete všechny dnes dostupné asistenční systémy a komfortní prvky známé z luxusních aut. Také proto má Toyota C-HR odvahu začínat na půlmilionové cenovce, v případě hybridu pak na částce 629 900 Kč. ■

FINÁLE CZECH BEAUTY 2016

Velké finále glamour a Playboy soutěže **Czech Beauty 2016** proběhlo 5. 11. 2016 v luxusním pražském Fashion Clubu. Návštěvníky a vzácné hosty čekala tříhodinová show moderovaná modelkou Sabinou Koudelkovou s bohatým programem a boj o prestižní tituly Czech Beauty Star! Ten má nakonec pět vítězek – **Denisa Furmanová, Monika Bukačová, Tereza Hynková, Nikola Kobzová a Barbora Zavadilová.**

V rámci bohatého programu proběhlo taneční vystoupení úžasných beauties v čele s vítězkou Czech Beauty 2015 Ivetou Kindlmanovou, glamour focení na stagi Photon Europe, Vibrasil Samba Show, přehlídka luxusního prádla značky Wersó, jedinečná Angel show s křídly od návrhářky Ariny Couture ve stylu

Victoria's Secret a těsně před vyhlášením vystoupil houslový virtuos Michael Hejč. Porota Czech Beauty byla nabitá známými jmény z modelingové branže včetně tří nejúspěšnějších mužů roku současnosti Jakuba Krause, Jana Vurma a Tomáše Martinky. Modelingové agentury zastupoval Jiří Moršadt z Miss Czech Press,

Anutka Kapeliuha z VandAgency a Irina Budka ze Slavic Beauty. V rámci after-party vystoupila v roli sexy DJ německá Playmate Christiane Henschel.

Nejúspěšnější modelky pro vás exkluzivně nafotily následující pictorial, který vítězky představí a pokřtí v rámci večírku Czech Beauty 25. 2. ve Fashion Clubu. ■

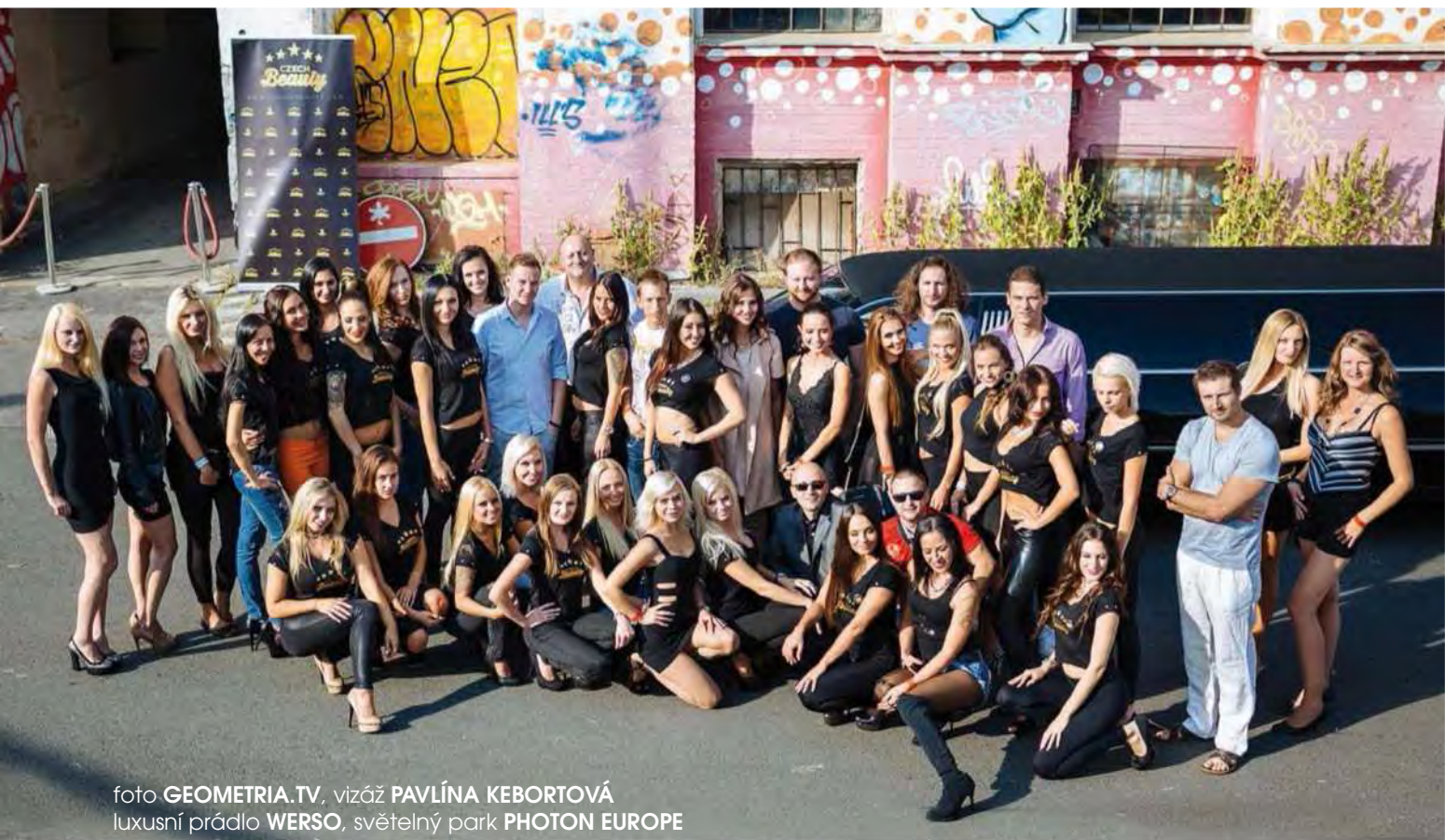

foto GEOMETRIA.TV, vizáž PAVLÍNA KEBORTOVÁ
luxusní prádlo WERSO, světelný park PHOTON EUROPE

Do sezony 2017 se můžete jednoduše přihlásit na www.czech-beauty.com.

PICTORIAL

*It's too late
to live tomorrow
Live today*

Finále Czech Beauty Star 2016

foto JAN HODAČ

Monika Bukačová

foto MARTIN ŠEBESTA

Barbora Zavadilová

Tereza Hynková

Nikola Kobzová

Denisa Furmanová

foto MARTIN ŠEBESTA

Barbora Zavadilová

Prozrad' to, ty hajzle!

*Říká se, že druhým nejstarším
řemeslem světa je ŠPIONÁŽ.
S ní úzce souvisí UMĚNÍ
VÝSLECHU NEPŘÁTELSKÝCH
AGENTŮ A ZAJATCŮ,
kteří ve svých hlavách
nosí nesmírně cenné informace.
Jen je z nich dostat.*

Metody výslechů se v průběhu dějin vyvíjely stejně jako kterákoli jiná lidská činnost, od primitivního zmlácení do bezvědomí přes mazaný psychologický nátlak až po podávání LSD a podobných látek. V počátcích tohoto oboru měly vyslýchání zajatců a podezřelých často na starosti sadistické mlátičky, které se řídily jednoduchou a na první pohled neprůstřelnou logikou: čím větší bolest dokážou vyvolat, tím spíš získají potřebné informace. Mučení bylo odpradáвна legitimním prostředkem, který se běžně používal prakticky ve všech známých společnostech a kulturách. Posvětila ho dokonce i církev – v roce 1252 papež Innocent IV. schválil používání tortury při výsleších svaté inkvizice. A kdo by si dovolil zpochybnit nástroj tak mocné organizace, jako byla katolická církev... Až zhruba v posledním století se začaly objevovat ojedinělé názory, které účinky (a hlavně výsledky) „zostřených“ výslechů zpochybňují a naznačují, že lépe by mohly fungovat spíš „měkké“ metody. Dává to smysl, protože i ti nejdrsnější z nás by se na skřipci ochotně přiznali k tomu, že na Čertových kamenech obcovali s ďáblem a potom zavraždili tucet nevinňátek. Úkolem vyšetřovatelů je získat pravdivé

Musíte vědět, na co se ptát

Ve filmech má vždycky všechny důležité informace jeden nepřítel, a pokud se ho podaří zlomit, všechno je zachráněno a může přijít happy end. V reálu to funguje úplně jinak: skutečnost odhalí různé zdroje a střípky zdánlivě nesouvisejících drbů. Úkolem vyšetřovatelů bývá poskládat je dohromady. Je to složitá práce, která vyžaduje intuici, schopnost analytického myšlení a často notnou dávku štěstí. Její základní princip však zůstává už po tisíce let stejný. Prozrazuje ho citát **Sherwooda F. Morana**, nejúspěšnějšího vyšetřovatele historie, který si nechal zarámovat a pověsit do své pracovny šéf CIA: „**Musíte vědět, na co se ptát. Čím víc informací máte, tím lepší otázky můžete při výslechu klást. Jak říkají buddhisté: klíčem není znalost odpovědí, ale správných otázek.**“

a konkrétní informace, ne (často bizarní) vynucená přiznání. Když budete do člověka od rána do večera něčím bušit, pouštět do něj elektrický proud a podobně, řekne vám všechno, co chcete slyšet. Ale bude to pravda...?

Přestože řada expertů tvrdí, že mučení nepřináší kvalitní zpravodajské informace, stále se běžně používá, jak dokládají třeba záznamy z proslulé irácké věznice Abú Ghrajb. Podle oficiálních vyjádření armádních činitelů se vždy jedná o „excesy jednotlivců“. Kdyby tomu tak bylo, pak jedinců libujících si v excesech běhá po světě mnohem víc, než je zdravo.

Psychopati s utěrkou na hlavě

Současné brutální konflikty bez jakýchkoli pravidel jsou pro výzvědné služby noční můrou. Nikdy v historii neměly nepřítel, jehož fanatičtí bojovníci s vymytými mozky jsou ochotni se za svou ideologii houfně odebrat na věčnost. Ochotně, s výkřikem Alláh Akbar a ve vestě napěchované výbušninami. Svěprávný člověk se bojí bolesti a smrti a udělá všechno, aby se jim vyhnul. Psychopati s utěrkou omotanou kolem hlavy se naopak těší „do ráje“. Náboženští extremisté z nepřátelské a diametrálně odlišné kultury, kteří v pauzách mezi jednotlivými koly waterboardingu spokojeně recitují korán, jsou pro vyšetřovatele tvrdým oříškem. Žijí ve svém vlastním vesmíru ve stavu, který se podobá jakési autohypnóze. Často mají dobré vzdělání, jsou asketičtí, fyzicky i mentálně velmi silní a pohrdají „bezvěrci“. Věřící svému poslání natolik, že jsou pro něj ochotni udělat cokoli – lhát, zradit, zabít nevinné – bez jakékoli lítosti. Tito lidé se vyslyšají drsně. Čím vyšší je jejich postavení v hierarchii, tím drsněji. Navíc se na výsledky často spěchá, protože můžou pomoci překazit plánované teroristické akce a zachránit

tím mnoho lidských životů. Vyšetřovatelé tak rozhodně nejednají v rukavičkách.

Podle humanitárních organizací výslechy s použitím mučení nefungují, vládní reporty tvrdí pravý opak a při nasazení správných technik prý i ti nejvíc hard-core teroristé buď spolupracují, nebo alespoň poskytují užitečné informace. Pravda bude asi někde mezi tím a výsledky se jistě liší kus od kusu. Výběr vhodné techniky výslechu pak většinou zůstává na intuici vyšetřovatele.

Mlátičky nahradili psychologové

Podle odborníků je základní taktika výslechu, který nedoprovází fyzické násilí, prostá: snažit se přesvědčit vězně či vyslýchaného o tom, že je v jeho vlastním zájmu říct pravdu a nejlepší ze všech možností je přiznat se. Proto mlátičky nahrazují psychologové a důležitější než správně zasadit levý hák je umět číst neverbální signály nebo dobře načasovat vhodnou otázku. Dobrý vyšetřovatel si ještě před začátkem výslechu sežene veškeré dostupné informace o svém protivníkovi. Zpočátku si s ním místo otázek jen dlouze povídá o všem možném a snaží se najít společné zájmy (sport, televizní seriál, dobře vyvinuté zrzky...). Respektuje ho a chová se slušně. Dává najevo, že vyslýchaný není nepřítel, pouze (dočasně) vězeň. Každý z nich má svůj příběh, který chce vyprávět – vyšetřovatel mu musí naslouchat, vcítit se do jeho postavení a ukázat, že může vyřešit část jeho problémů. Dostává dobré jídlo? Cigarety? Potřebuje ošetřit? To všechno se dá zařídit. Vězeň musí být v pohodě, protože čím pohodlněji se bude cítit, tím víc bude mluvit. A čím víc bude mluvit, tím obtížnější je lhát. Dále se doporučuje hned zpočátku si ujasnit totožnost: když teroristovi řeknete, že je nepřátelský agent zatčený bez vojenské uniformy, a tudíž se na něj nevztahuje ochrana zajatců podle Ženevské konvence, odpoví, že je bojovník ve svaté válce, a pravděpodobně se rozpovídá o podrobnostech – své motivaci a tak dál, a prozradí tak víc, než měl v plánu. Díky tomu vyšetřovatel už v úvodu získá užitečné informace. Pak postupně odkrývá to, co si zjistil předem a co snad mezitím odhalily další výslechy jiných zajatců. Vytváří tím atmosféru „my o tobě stejně víme všechno“. Snaží se vyslýchaného dostat do stavu, kdy uvěří, že nemá cenu zapírat a hra je u konce.

Když se to podaří, vězeň pak nemá pocit, že přiznáním zrazuje své kumpány, protože „oni už to stejně vědí“. Jednotlivé techniky bez použití násilí popisujeme v infoboxu Přátelský výslech.

Zostřený výslech

Zastánci drsnějších metod věří, že zlomit se dá každý. Kdo byl venku hrdina, ten se ve vězení změní. Lidé se přirozeně bojí mučení a smrti a představa, že ze špinavé kobky tři patra pod zemí už nikdy nevylezou na denní světlo, je děsivá. Možná si říká-

te, že mlátit do někoho baseballovou pálkou není žádné umění, ale uznávaných specialistů na „zostřený výslech“ je jako šafránu. Jejich řemeslo, jak jsme zmínili v úvodu, se neustále vyvíjí a využívá nové vědecké poznatky o fungování lidského těla. Některé metody, které se objevily v posledních letech, přesto připomínají středověk – třeba zlomit vyslýchaným nohy a pak je nutit trávit celé dny v tureckém sedu. Výborně funguje obyčejná krysa hozená do spodního prádla, které se pak převáže těsně utaženou osuškou. V Izraeli používají tzv. palestinské ukřižování: vězně s rukama spoutanýma za zády pověsí tak, aby celá jeho váha spočívala na ramenních kloubech. Totální kontrolu nad vězněm zosobňuje tzv. rektální výživa. Hladovkářům, kteří odmítají potravu (a někdy i vodu), se proti jejich vůli výživa zavádí nitrožilně. Totéž se ovšem dá provést také análně. Dozorci takto mají vězně „krmit“ běžným jídelníčkem rozmixovaným na kaši. Když se do této „diety“ přidá trochu chilli papriček, pak – kromě celkového pocitu ponížení – taková směs hodně zamíchá trávicí soustavou. Dost nechutná, ale údajně zázračně účinná metoda. Zajímavé je tzv. white torture, bílé mučení. Jde o totální izolaci a deprivaci všech smyslů. Vězeň je zavřený v odhlučněné cele bez oken, kde je všechno krémově bílé, uvnitř nenajde jediný odstín jiné barvy. K jídlu dostává rýži na bílém papírovém tácku, kterou nosí stráž obuté v měkkých trepkách, aby dovnitř nedolehl žádný zvuk.

Dobré výsledky přinášejí nekonvenční hudební smyčky. V porovnání s výpraskem bytelnou gumovou hadicí to zní směšně, ale zkuste si desetkrát za sebou poslechnout písničku z dětského pořadu Sezamová ulice. A teď si představte, že byste ji poslouchali na plné pecky 72 hodin v kuse. To

se opravdu nedá přežít a uchovat si přičetnost.

A tuhle od Iron Maiden znáš?

Mezi drsnější metody, které však nezanedávají fyzické následky, patří izolace, odpírání spánku, hlasitá hudba, absolutní ticho, nucení k homosexuálním aktům se spoluvězni, fingované popravvy apod. Kombinaci některých z nich využili experti ze CIA při zpracovávání jednoho z nejdůležitějších teroristů, kterého se kdy podařilo zajmout živého. Chálid Šajch Muhammad byl třetím nejvýše postaveným pohlavárem al-Káidy, významně se podílel na plánech útoků na newyorská dvojčata i na starších akcích proti ambasadám USA na území Afriky. Američané na jeho hlavu vypsal pohádkovou odměnu a vzácnou kořist dopadli. Vyšetřovatelé věděli, že Šajch má nesmírně cenné informace a na tom, jestli se jim podaří je získat, závisí životy mnoha nevinných lidí. K dlouhému výsledku ho odvezli na jedno ze speciálně uzpůsobených míst, které má CIA v různých koutech světa. Ironicky se jim říká Hotel California. Jejich přesná lokalita je přísně tajná, v Šajchově případě šlo pravděpodobně o upravené vězení na palubě letadlové lodi. Odvézt vězně na neznámé místo je součástí taktiky. Když neví, kde se nachází, ani jestli je den nebo noc, dostává se jakoby do jiné dimenze, kde chybí jakákoli pravidelná rutina, k níž lidská mysl automaticky tíhne. První týden ho nechali v absolutním tichu a tmě v malé kleci, kde mohl jen ležet v nepohodlné skrčené poloze. Pak najednou rozsvítily silné reflektory, které byly předem připravené kolem klece, a jako budíček svému svěřenci pustili heavy metal z reprobeden s výkonem 2000 W. Hity chlapců z Iron Maiden, Motörhead, Def Leopard, W.A.S.P. a podobných kapel

Přátelský výslech

**VYŠETŘOVÁNÍ BEZ POUŽITÍ NÁSILÍ
VYUŽÍVÁ PSYCHOLOGII A STŘÍDÁNÍ TAKTIK.
VYBRALI JSME TY, KTERÉ PODLE EXPERTŮ
FUNGUJÍ NEJLIP.**

Hodný a zlý policajt

Sympatický vyšetřovatel versus zlý a agresivní blbec. Nejznámější metodu už jste určitě viděli v řadě filmových detektivek. Role hodného a zlého by měly hrát vhodné typy, ale ty nejzkušenější dvojice se v nich dokonce s chutí střídají. Účelem této techniky je přimět vězně k tomu, aby cítil náklonnost k hodnému policajtovi.

Hrozivé ticho

Vyšetřovatel nic neříká a jen na vězně zírá. Nesmí uhnout pohledem nebo mrknout. „Ticho“ se většinou používá poté, co vězeň řekl evidentní lež. Dobře funguje na nevyrovnané jedince a na ty, kteří nečetli žádné pojednání na téma „jak přežít výslech“.

Neschopný vyšetřovatel

Vyslychající v arogantním vězni podporuje iluzi o jeho nadřazenosti a neschopnosti sebe samého, tím ho „rozmluví“. Třeba zadržené Arabky často vyslychají ženy, jež jsou na Blízkém východě považovány za méněcenná stvoření.

Rychlý sled otázek

Vyšetřovatel pálí jednu otázku za druhou a vězně při odpovědích pořád přerušuje. Tak ho tím vykoledá, že když vězeň konečně dostane šanci promluvit, řekne v rozčilení pravdu. Podobně funguje odhalení lhaní. Lháři se na výslech pečlivě připraví a mají nachystané odpovědi na otázky, které očekávají. Pokud se jich po deseti bleskově za sebou položených předpokládaných otázkách zeptáte na něco nečekaného a překvapivého, prozradí je krátké zaváhání.

Pýcha a ego

Vyšetřovatel vězně chválí jako výborného vojáka – bojoval jsi fakt dobře a statečně, klobouk dolů. Zdůrazní, že sám je také voják, a pokusí se tak vytvořit pouto, které mezi sebou muži ve zbrani tradičně cítí.

Láska k rodině

Myslí na svoji rodinu, my si ji najdeme a nebudeme s nikým jednat v rukavičkách. Přízněj se a tím je zachrániš.

Přátelství ke kolegům

Když budeš zpívat, sbalíme tvoje kámoše ještě předtím, než tu blbost udělají, a dostanou tak mnohem nižší trest.

Nenávist ke kolegům

Ty parchanti tě zradili, blbečku. Jsi sám a neštěkne po tobě pes. Podstatou této techniky je vyvolat touhu po pomstě.

zpříjemňovaly Šajchovi následující čtyři dny a noci. Nonstop. Jíst dostával nepravidelně a jen kašovitou stravu bez jakékoli chuti. Až potom začaly výslechy. Chodili za ním ve dvojicích. Někdy se zdrželi jen chvilku, jindy s ním mluvili nepřetržitě 24 hodin. Začali mu píchat heroin, občas dostával sodium pentothal – tzv. sérum pravdy a upravený metamfetamin, po kterém se dostane do upovídané nálady snad i němý.

Vzdal to a začal mluvit...

Takhle to šlo řadu týdnů, přičemž Šajch ztratil jakýkoli přehled o čase a netušil, co se děje „venku“. Mezitím se postupně dostali do zajetí další členové al-Káidy a informace, které od nich Američané získávali, využívali při výslechu VIP „hosta“ ve speciálním hotelu. To nejzajímavější na něj vždycky nečekaně vybaflí, když byla řeč o něčem jiném. Věděli toho stále víc a tím ho šokovali. Něco byla pravda, něco ne, ale snažili se mu sugerovat, že vědí úplně všechno. Řekli mu, že jeho kolegové začali spolupracovat, nebo sprostě s džihádem sešli. Všechny otázky pokládali stále dokola, nikdy je to neunavilo. K smrti vyčerpaný Šajch nakonec usoudil, že velkolepé plány na další útoky ve stylu toho na newyorské World Trade Center jsou stejně předem odsouzeny k zániku. Vzдал to a začal mluvit...

Celý výslech trval asi pět měsíců. Co přesně Šajcha nakonec definitivně zlomilo, není jisté, pravděpodobně to však byla rychle vytvořená závislost na heroinu. Informace, které z něj vyšetřovatelé vydolovali, měly lví podíl na zdecimování al-Káidy. Tehdy největší teroristická organizace světa s pečlivě vybudovanou organizační strukturou dnes už jen živoří. Zničit ji – a zachránit tím tisíce lidských životů – dokázal dobře vedený výslech jediného člověka. ■

Pomalů vyhasínají táborové ohně digitálního věku

*Divadelní klub. Bohémské a umělecké srdce divadla a všech kolem něj.
Právě tady se odehrávají nejzásadnější příběhy – tady, a pak nahoře na jevišti.
Herci, baletky, muzikanti. Tady se žije divadelní život se vším všudy.*

Vzpomínám na dobu před patnácti lety, kdy se z klubu po zavíračce skoro každou noc vyrazilo na velký tah městem. Hrál se, zpívalo, tančilo. Líbalo se, svlékalo. Žilo se naplno. A z posledního baru se v osm ráno klidně vyrazilo rovnou na baletní trénink nebo na čtenou zkoušku.

Dnes už to tak není. Alespoň v divadelních klubech, které znám a kde jsem doma. Skončí představení, herci se odlíčí, někteří si zajdou do klubu na jedno pivo, dvě deci vína. A jde se domů. Profesionalita především.

Svět se změnil. Nenápadně, ale důkladně. Stačilo mu pár let a všechno je jinak. Ani zdaleka nejde jen o bohémy a umělce – můžou za to technologie a jejich zrádně kouzelná digitální vězení. Můžou za to hodnoty, které uznáváme, protože i ty se plíživě mění. V dnešním digitálním věku pomalu vyhasínají táborové ohně, bez kterých jsme se nedokázali obejít, co je člověk člověkem.

Sedm minut lidského věku

My lidé potřebujeme sedět u táborových ohňů. Vyprávět si u nich o hrdinských činech, o bozích našich otců, o krásných holkách. Pít medovinu, abychom zapomněli na trápení, boje a nemoci, které přinese zítřek.

Táborové ohně se v proměnách času mění. Naprostou většinu lidské historie bylo lidstvo v této otázce poměrně nevynalézavé. Setmělo se, začali jsme se bát. Vykřesali jsme jiskru, přihodili polínko, sesedli se k plamenům. Zadívali se do nich a byla zase pohoda. Všechno se změnilo za posledních pár tisíciletí, tedy za období z hlediska lidstva nesmírně krátké. Pokud by historie lidského rodu trvala dvanáct hodin, u ohnišť jsme proseděli jedenáct hodin a padesát tři minut.

Ve zbývajících sedmi minutách jsme vyvinuli všechny ostatní nové, lepší a pokrokovější varianty táborových ohňů – především hospodu, bar, pavláč a internet. Pořád jde o totéž – sednout si kolem táborového ohně. Žvanit, vychloubat se, balit holky. Moudře hovořit. Zhulákat se. Vypustit mindráky.

Kdo má IQ 36

Mindráky se nejlépe vypouštějí v technologicky poslední variantě táborového ohně – na internetu. Výborně se tam žvaní, protože je to beztestné a snadné. Kdybychom chtěli dosáhnout podobného efektu v primitivních podmínkách skutečného táborového ohně, museli bychom hulákat své opojné pravdy z vedlejšího kopce a ještě s obličejem zakrytým medvědí houní. Jinak by se nám okolosedící vysmáli do ksichtu, případně by nám rovnou dali na budku. Ale protože máme internet, jsme anonymně všemocní. Proto

nám připadá při letmém pohledu na běžnou internetovou diskusi k čemukoliv, že český národ jako celek má průměrné IQ 36, je velice rasistický, zlý, zahořklý a vůbec k smíchu. Naštěstí to tak není, protože většina Čechů u tohoto táborového ohně nesedí. Sedí jinde. Dnešní táborové ohně, to jsou hlavně bary a hospody. (Genderově nevyváženě vynechám s dovolením pavlače, protože jejich období slávy už dnes pomíjí a přesouvá se do společenských pestrobarevných časopisů, které známe pod souhrnným názvem „Co opravdu nikdo nepotřebuje vědět o celebritách“.)

Proč máme své slávisty

Uživatelé prastarých táborových ohňů měli jednu ohromnou výhodu. Neznali demokracii, feudalismus, kapitalismus ani s odpuštěním socialismus. Znali jen svůj kmen. Z důvodu této neznalosti byli svorní a jednotní, na budku dávali výlučně ostatním kmenům. Pečovali o své starce. Vážili si jejich moudrosti. Zatímco my jsme většinou na naše starce nas*raní. Měli by přece dávno zodpovědně umřít, odkázat nám nasycený majetek a vůbec nás tak nějak přestat obtěžovat svými názory a svou existencí. Musíme je pouštět sednout v tramvaji, musíme složitě řešit, kam je odložit, abychom jako jejich potomci mohli bydlet v bytech, kde strávili celý život.

My nositelé demokratického odkazu tuhle výhodu pospolitého a soudržného života kmene nemáme, a proto si musíme odlišnosti hledat jinde. Proto mají Češi Rusáky, spartani slávisty, Evropané uprchlíky, všichni máme tchyň. Důchodce. Proto mají zmiňovaní aktivní přispěvatelé internetových debat pražskou kavárnu, ačkoliv nikdo přesně netuší, co to vlastně znamená.

Proč se bojíme tříletých dětí

Dnes se nemusíme bát o nic jiného než o dobré bydlo, a proto si vymýšlíme stále nové patníky, které musíme občurat. Jedním z našich posledních průlomových vynálezů (kromě pražské kavárny) jsou generační střety. Generační rozdíly. Ty jsme vyvinuli, abychom ospravedlnili naši ostražitost vůči všemu, co je moudřejší než my. Nebo co je dravější a přizpůsobivější než my. Rozparcelovali jsme své blízké podle data narození a přisoudili jim univerzálně platné vlastnosti – jako bychom byli všichni stejní, vyrábění podle jedné šablony.

Máme například generaci Alfa. Ta ještě kolem táborových ohňů nesedí, nejstarším z této generace jsou zhruba tři roky. Už se jich ale bojíme. Tušíme jejich potenciál.

Jde o technologie. O mozek a jeho neuvěřitelnou schopnost adaptace. O žárliveckou paranoii, kdo všechno je lepší a chytřejší než my.

Jak jsme se rozparcelovali

Generace nás Čechů, potomků jednoho kmene, miliony jedinečných individualit s neopakovatelnými osudy, zkušenostmi, láskami a moudrostí, jsme si my moudří rozparcelovali takto:

1. Tichá generace se rodila v letech 1925 až 1945. Nejsou váženými starci (to by byl kmenový pohled), ale obtížnými spoluobčany s legítkou na tramvaj zdarma. Technologickým vrcholem v době, kdy se formovala jejich osobnost, bylo rádio.

2. Generace Baby Boomers. Dnes je jim padesát tři až sedmdesát dva let a spousta z nich už má taky legítku na tramvaj zdarma. Zažili studenou válku i bezútešný socialismus, nebyl to větší hezký život. Dnes mají nasysleno a vadí nám. Technologickým vrcholem v době jejich dravého mládí, kdy chtěli změnit svět, byla televize, gramofon a kotoučový magnetofon.

3. Generace X, to je většina z nás. Ani mladí, ani staří, protože dnes je v módě průměr. Tedy generace X. Ročníky narození 1965 až 1980 už ale dosluhují, protože jak víme, moudrost se necení, důležitými vlastnostmi dneška jsou dravost a mládí. A nejmladšímu z téhle generace je s odpuštěním sedmatřicet let. Technologii jejich mládí byl kazeták, walkman, první počítače a prehistorické počítačové hry.

4. Generace Y se rodila v letech 1981 až 1999. Netouží měnit svět, jen se chce mít dobře. Jde o první generaci s mobilem vrostlým do ruky, pro kterou je zábava mnohem důležitější než práce. Většina považuje manželství za překonanou instituci, jejich rodinou jsou kamarádi. Je s nimi propojena smartphonem a internetem. Lidé z této generace mají na vše názor a rádi ho sdělují druhým. Jde o první opravdu globální generaci přežrané euroatlantické civilizace – ať jsou z Prahy, New Yorku, Sydney, nebo Tokia, všichni poslouchají stejnou hudbu, koukají na stejné filmy, chodí stejně oblékáni, jedí ve stejných fastfoodech, chodí do stejných barů a zajímají se o stejné věci.

Technologiemi jejich dětství jsou mobilní telefony, discmany a hlavně internet.

5. Generace Z (2000–2013) se narodila v digitálním světě. Vyrůstá se smartphonem a tabletem, od malička je na facebooku. Svět kolem sebe nežije, ale fotí, natáčí a pak sdílí na sociálních sítích. Jejimi hrdiny nejsou filmové hvězdy ani rockoví zpěváci, ale blogeri a youtuberi. Děti jejich věku. Ani facebook už netáhne, ten je přece pro starý. Generace Z žije na internetu. Doslova. Neumí navazovat skutečné sociální vazby v reálném světě. Nejstarší z nich budou brzo plnoletí.

Kdy k nám dorazí fenomén hikimori

A pak je tu už zmiňovaná generace Alfa, naše budoucnost. Ti, kteří jednou povedou svět a budou ho formovat. A kteří budou vychovávat další děti podle obrazu svého. Nejstarším z nich jsou dnes tři roky, ale už teď si jejich světovou vládu dokážeme představit. V dnešním Japonsku totiž sílí mimořádný fenomén hikimori (odtržení). Milion a půl mladých Japonců (z generace Z) se naprosto vyhýbá lidské společnosti. Třeba i několik let už nevyšli z domu, většinou tedy z pokoje v domě rodičů. Ve dne spí, noci

prosedí u počítače a televize. Jsou uvěznění v digitálním světě a je jim tam dobře. Odmítají pracovat, nechávají se živit rodiči. To je budoucnost naší civilizace – a především je to budoucnost našich táborových ohňů. Protože táborové ohně dnešních dětí jsou čistě virtuální. Mladé lidi kolem dvacítky brzy v barech ani hospodách jednoduše nenajdeme. Dokonce i s tabletem a wi-fi připojením pro ně brzy bude pobyt v reálné místnosti plné reálných lidí jednoduše ztrátou času a těžkou zkouškou sociálních dovedností.

Jak zařídit rande bez mobilu

Dnešní třicátníci ještě můžou vzpomínat na doby, kdy se na střední škole poprvé opili, kdy u baru poprvé svedli spolužačku, zatáhli ji do temného kouta, a co tam s ní všechno prováděli.

Porád ještě chodí do hospod a barů – pořád jsou pro ně táborovým ohněm. Místem, kde se utváří parta, kde se zapomíná. Kde se baví. Ale už jich není tolik. I oni už unikají do digitálního světa, žijí v něm stále častěji.

Dnešní čtyřicátníci jsou těmi, kteří pamatují pravěk bez internetového připojení. Jsou to pozoruhodní lidé. Byli schopni zorganizovat setkání v hospodě nebo dokonce rande pouze za pomoci telefonu pro pevnou linku. Což je pro generaci Z jednak nepředstavitelný organizační výkon (čas a místo schůzky nelze žádným způsobem operativně změnit z tramvaje nebo auta), jednak nepředstavitelný pojem obecně. Telefon pro pevnou linku je něco jako trilobit. Pazourkový pěstní klín. Zaprášený předmět z muzea.

Co zbývá lidské smečce

Dnešní padesátníci se rodili v době zlatých šedesátých let, kdy se ještě v centru Prahy běžně topilo uhlím. Uhlím, které se vynášelo ze sklepa. Nikdy neproběhlo na této planetě tolik revolučních změn jako v posledních padesáti letech. Jak se s tím máme jako lidstvo vypořádat? Jak se z toho definitivně nezbláznit? Zbývá nám jediná jistota – zachovat táborové ohně, ať už v jakékoliv podobě. Pokud rezignujeme na to, že jsme členy lidské smečky, přestaneme být lidmi. Posezení u táborového ohně, tedy v baru, hospodě nebo co já vím třeba v divadelním klubu, je totiž výstavním znakem lidství. A pokud vyrazíme na bohémský noční tah s herci a baletkami, kde se zpívá a tančí, pořád může dojít i na líbání a svlékání. Offline.

BOOK
THE PLAYMATE DANCERS
FOR YOUR
NEXT EVENT

CORPORATE EVENTS
TRADE SHOWS
PRODUCT CAMPAIGNS
NIGHT CLUB APPEARANCES
SPORTING EVENTS
FEATURE FILM & TV
ADVERTISER VIDEO & PRINT
FASHION FOR EDITORIAL

PLAYMATEPROMOTIONS.COM

16 mladých a hodně bohatých

Jak moudře pravil režisér Woody Allen:

„Peníze jsou lepší než chudoba, a to především z finančních důvodů.“

S pravděpodobností hraničící s jistotou lze říci, že námi vybraná partička boháčů, kteří přišli k miliardě dolarů ještě před třicítkou, se zdatným znalcem života souhlasí.

01

MARK ZUCKERBERG

(1984, USA, 51,6 miliardy dolarů)

Spoluzakladatel, nejviditelnější tvář a boss sociální sítě Facebook, která má celosvětově přes miliardu aktivních uživatelů. Ostatně, když byl mladý muž, který v důsledku pracovního vytížení nestihl vystudovat Harvard, v roce 2010 magazínem Time jmenován nejvýraznější osobností roku, konstatoval šéfredaktor vlivného periodika, že počtem obyvatel je facebook třetím největším státem světa. A jak dodal, ví toho o svých občanech nepochybně víc než řada administrativ. Marka tak rozhodně nemusí trápit stesky některých kolegů z Harvardu, kterým měl údajně ukrást jejich nápad, ani film Sociální síť s touto myšlenkou si pohrávající. Když se v roce 2012 zprvu nenaplnila Zuckerbergova prvotní očekávání spojená se vstupem Facebooku na burzu, prohlásil, že Wall Street nerozumí sociálním sítím. Jak ukázal následný růst akcií, k pochopení došlo brzy. U příležitosti narození dcery věnoval Zuckerberg 99 procent svých akcií na charitu. Jak ale upozornil Forbes, je „darování“ akcií místo peněz neuvěřitelně daňově efektivní.

02

DUSTIN MOSKOWITZ

(1984, USA, 9,5 miliardy dolarů)

V březnu 2011 vyhlásil Forbes absolventa Harvardovy univerzity nejmladším dolarovým miliardářem všech dob. Základy své první miliardy „vykopal“ Moskowitz v roce 2004, kdy pomáhal svému příteli, o osm dnů staršímu Marku Zuckerbergovi, s rozjezdem facebooku. Za to si o čtyři roky později odnesl podíl v hodnotě 2,34 procenta. Po odchodu z Facebooku založil v roce 2008 s Justinem Rosensteinem společnost Asana, specializovanou na vývoj flexibilních webových a mobilních aplikací. Mezi největší klienty patří Dropbox, General Electric, Samsung, Harvard University, Tesla Motors, NASA, Uber. Peníze Dustina údajně nezkazily, do práce jezdí na kole a létá ekonomickou třídou.

03

EDUARDO SAVERIN

(1984, Brazílie, 6,4 miliardy dolarů)

Přestože ve Facebooku vydržel coby jeden ze zakladatelů pouhý rok, stačil si Eduardo „zabukovat“ 5 procent akcií, což mu zajistilo postavení mezi elitou mladých miliardářů. Vzhledem k tomu, že odešel na základě

